

Tymo Mulder met zijn hond Cooper. FOTO RENS HOOYENGA

Tymo Mulder vindt maar geen stageplek

JOSÉ HULSING

HEERENVEEN De negentienjarige Tymo Mulder, die Noordzeeziekte heeft en in een rolstoel zit, vindt maar geen stageplaats. „Geen tijd, geen plek, niet toegankelijk en soms helemaal geen reactie.”

„Hij verveelt zich de blubber”, zegt Jannetta Dijkstra. Haar zoon Tymo Mulder zit de helft van de week thuis, in afwachting van een stageplek. Lekker toch? Nou nee, de tweedejaars student aan de opleiding bedrijfsadministrateur aan het Friesland College in Heerenveen, wil dolgraag aan de slag. „Dan heb je collega’s, je bent onder de mensen en je kunt iets betekenen voor anderen.”

Tymo’s wereld is klein. De negentienjarige Heerenvenner heeft Noordzeeziekte, een erfelijke, progressieve en ongeneeslijke aandoening, waardoor hij last heeft van evenwichtsproblemen, spierschokken en epilepsie. Concreet betekent dit dat hij voortdurend trilt, zijn armen niet goed kan gebruiken en in een rolstoel zit omdat hij niet meer kan lo-

pen. Maar wat hij wel kan én leuk vindt, is boekhouden.

Op school wordt Tymo geholpen door een personal assistent die alles voor hem opschrijft en de rekenmachine hanteert. Hij werkt zo hard dat hij ver voorloopt op z’n klasgenoten. Omdat hij gemotiveerd is, maar ook omdat hij zich nu fit genoeg voelt. Tymo heeft voor verschillende vakken al examens gedaan, zodat hij voldoende tijd heeft om het verplicht aantal uren stage te kunnen lopen.

Maar het lukt Tymo maar niet om een goede stageplek te vinden, in eerste instantie voor acht tot tien uur in de week. En dus zit hij de laatste tijd de helft van de week thuis.

In z’n eerste jaar liep hij stage bij accountantskantoor Bentacera in zijn woonplaats. Tymo, glunderend: „Ik was lid van het yuki-team.” Zijn moeder verduidelijkt: „Yuki is een boekhoudprogramma.” Ook hier kreeg hij hulp van zijn personal assistent. „Ik deed het denkwerk, zij het praktische deel.” Jannetta: „Een meneer van Bentacera grapte nog: je krijgt dus twee voor de prijs van een.”

Voor z’n tweede stage kon Tymo

vanwege een stagiaire-stop niet weer bij Bentacera terecht, ook niet na een goed gesprek met directeur Gooitzen Boonstra. En inmiddels heeft hij al een stuk of vijftien afwijzingen van andere bedrijven gehad. „Geen tijd, geen plek, niet toegankelijk en soms helemaal geen reactie”, somt zijn moeder op. Tymo: „Het is gewoon zo jammer, want de wil is er wel.”

Zijn laatste afwijzing kwam van de gemeente Heerenveen, waar ze Tymo vanwege onderbezetting ook geen stageplek kunnen geven. Die boodschap viel samen met het overlijden van iemand uit de kleine groep van 25 patiënten met Noordzeeziekte. Deze vrouw uit Leeuwarden werd maar 42.

Het drukte Tymo met de neus op de feiten. „Het niet oud worden.... Voor de eerste keer zit hier een leeftijd aan vast. Ik ben nu 19, dan zou ik al op de helft kunnen zijn.” Zijn tijd is beperkt, wil Tymo maar zeggen. Wachten op een stageplek is voor hem extra frustrerend. „Ik wil nog iets betekenen voor de maatschappij. Mijn diploma halen en daarna aan het werk.”